

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΑΡΩΡΤΕΑ ΜΟΜΟΝ. Έν Άθηναις φρ. 15. — Έν δε ταϊς έπαρχ. φρ. 16 — Έν τφ έξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΕΝΩΠΙΟΝ

ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΤΗΣ Θ'. ΠΕΡΙΟΔΟΥ.

Διαμαρτύρησις

του εκ Πάλης Βουλευτου Γεωργίου Τυπάλδου Ίακωβάτου κατά της συγκλήσεως της λεγομένης Βουλής και κατά των Β. Διαταγμάτων των εκδοθέντων από της λήξεως της παρελθούσης Βουλής, των έχόντων νομοθετικήν δύναμιν, και

Προσβολή

κατά της Βουλευτικής εκλογής της επαρχίας Πάλης της 20 Δεκεμβρίου 1881 προς ακύρωσιν αυτής.

(Συνέχεια έδε αριθ. 254 και τέλος).

Α. Φαίνεται εκ των υστέρων ότι ή Κυβέρνησις συνεφώνησε μετά των πρακτόρων της Ιονικής Τραπεζής, ένα ή μὲν Κυβέρνησις θέση ένα υποψήφιον, τὸν Ν. Μεταξᾶν, ή δε Τράπεζα τὸν Παναγῆν Ίακωβάτον και τὸν Π. Συδιᾶν. Έν τῇ λυκοφιλίᾳ ταύτῃ οἱ Καταχθόνιοι προέθεντο ν' ἀπατήσωσι τὴν Κυβέρνησιν, και ἀποτελέσαντες συνδυασμὸν ἐκ τριῶν διὰ τῆς συμπαραλαβῆς τοῦ Μονοκρούσου ἔπεινον ν' ἀποβάλωσι τοὺς τρεῖς Ίακωβάτους ἀφ' ἐνός, ἀλλὰ και αὐτὸν τὸν Μεταξᾶν ἀφ' ἐτέρου, ὡς ἐπρόδοσαν τοῦτον ἐν ἄλλῃ προηγουμένη ἐκλογῇ. Αἰσθανθεῖς τοῦτο ὁ Μεταξᾶς ἔπαυσε τὸν ὑγειονομικὸν ἱατρὸν Λιθιεράτον, πρωτεξάδελφον και δραστήριον πράκτορα τοῦ Παναγῆ Ίακωβάτου, ἐνεργούντα κατ' αὐτοῦ καὶ Μεταξᾶ. Τότε ἀπελπίσθησαν οἱ τρεῖς Καταχθόνιοι

και εἰργάζοντο ἕκαστος ὑπὲρ ἐκτουτοῦ, ἀποβλέποντες μόνον εἰς τὴν ἀποβολὴν τοῦ υποψηφίου Νικολάου Ίακωβάτου. Έν τούτοις τὴν παρκαμονὴν τῆς ψηφοφορίας ἐκηρύττετο ή πτώσις τῶν τριῶν Ίακωβάτων, και ή ἐκλογὴ Μεταξᾶ, Παναγῆ και Συδιᾶ. Ἰδοὺ δὲ πόθεν ή μεταβολή.

Ένώπιον τοῦ Ἀρείου Πάγου ὑπάρχει δίκη ἐκκρεμῆς μεταξὺ Μπασιζίων και Δ. Πινιατόρου περὶ ἐξ ἑκατομμυρίων δραχμῶν. Οἱ κκ. Μπασιζιοι, σύμβουλοι τῆς Ιονικῆς Τραπεζῆς και μέγα δυνάμειοι παρὰ τοῖς χωρικοῖς λόγω τραπεζικῶν δανείων, ἐχθροὶ δὲ τοῦ Ν. Μεταξᾶ, ὑπεστήριζον ἐπ' ἐσχάτων ὅλας δυνάμειοι τὸν Παναγῆν Ίακωβάτον και τὸν Παῦλον Συδιᾶν. Συγχρόνως δὲ ὁ κ. Δ. Πινιατόρος ἐνήργει ὑπὲρ τῆς υποψηφιότητος τοῦ Ν. Μεταξᾶ, ὥστε ή ἰδιωτικὴ ἐκείνη δίκη ἐπηρέαζεν ἀθεμίτως τὴν μέλλουσαν ἐκλογὴν τοιαύτη ἀπέβη ή βουλευτικὴ ἐκλογὴ τῆς Πάλης!

Γ. Η ψηφοφορία και ή ἐκλογὴ ἐνεργήθησαν ὑπὸ τὴν πίεσιν τῆς στρατιωτικῆς λόγῃς. Τὸ ἐπισυνημμένον πιστοποιητικὸν τοῦ προέδρου τῆς ἐφορευτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Α' τμήματος τοῦ δήμου τῶν Κατωγητῶν ἀποδεικνύει ὅτι οἱ φρουροῦντες στρατιῶται ἔφερον τὸν κλάδον τῆς ἐλκίας (σύμβολον τῶν ἀντιπάλων) εἰς τὸ στόμιον τῆς καραβίνας των καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τῆς ψηφοφορίας. Ἄν τοῦτο δὲν ἐπηρέαζῃ τὴν ἐκλογὴν, και δὲν ἀποτελῇ αὐτὴν ἄκυρον, ἄς δικάσῃ ή Βουλὴ ἐπὶ ἰδίᾳ ἐαυτῆς εὐθύνη.

ΙΑ. Ὁ κ. ταγματάρχης Μεταξᾶς ἔφερεν εἰς τὴν Πάλην πάντας τοὺς ἐπιστράτους φίλους του ὅπως τὸν ψηφίσωσι τοὺς δὲ φίλους τῶν Ίακωβάτων ἐπιστράτους ἔστειλεν εἰς ἄλλην ἐπαρχίαν τὴν Σάμην. Δὲν ἄλλοιοῦται ἀρὰ γε και οὕτω τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας; Ἦσαν δὲ οἱ τοιοῦτοι ἐπίστρατοι φίλοι τοῦ Μεταξᾶ τεσσαράκοντα!

ΙΒ. Ὁ δήμαρχος Ληξουρίου Χαριτάτος, και ὁ τῶν Ἄνωγητῶν Λιθιεράτος, ἐμμανεῖς ἐχθροὶ τῶν Ίακωβάτων, ὀλιγωρήσαντες τῶν καθηκόντων αὐτῶν ἀνεμίχθησαν εἰς τὴν ἐκλογὴν και ἠλλοίωσαν τὸ ἀποτέλεσμα αὐ-

ΕΙΣ ΑΛΕΚΤΟΡΑ ΚΟΡΙΝΘΙΟΝ.

Α΄.

Πτωχὸ πούλι, δὲν βρέθηκε μὴ κόττα καὶ γὰρ πέντα...
Καὶ μοναχὸς στὴν παγωνιά αὐτῆ τοῦ Γενναρίου,
Μεσ' σὲ χαρέμι ἀδειανὸ περνεῖς ζωὴ παρθένα...

Β΄.

Αἴ! δίχως, δίχως ὄρθινα ὁ πετεινὸς τί εἶναι;
Νεκρὸς χωρὶς Φιλήμονα, τακοῦνι χωρὶς Ρούκη,
Φαλέξ' χωρὶς τὸν πάππον του, καὶ Σούτσον αἰ Ἀθῆναι...

Γ΄.

Δυστυχημένε πετεινέ! καλλιτέρα μαχαίρι,
Παρὰ νὰ ζῆς σὺν ἀσκήτης μοναχὸς χωρὶς ταῖρι.
Τέτοια ζωὴ ἀρνήθηκε ἀκόμα καὶ ὁ Γονιδῆς...

Φιλοπαίγμων.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ.

Τί πανηγύρι ὤμορφο μὲς 'στὰ Νεκροταφεῖα!
Σήμερα ἔχουν ἀποκρῆσά οἱ τόσοι πεθαμμένοι,
καὶ πρὶν νὰ φθάσῃ ἡ φρικτὴ δευτέρα παρουσία...

Ἐμπρός, νεκροὶ, γλεντίσετε μὲ τὸ Ψυχοσάββατον,
ἄς ζωντανέψῃ μὴ στιγμὴ ἡ πέτρινη καρδιά σας,
χορεύετε καὶ κἀμετε τὸν κόσμον ἀνω κάτω...

Γὰρ τὰ δικά μας σέτε νεκροὶ, καθόλου μὴ φρωτᾶτε,
αὐτὰ καὶ πρὶν πεθάνετε ἦταν 'στὴν ἴδια θέσι,
καὶ τώρα τὸ Ρωμαϊκὸν σὺν πρώτῃ κυβερνᾶται...

Εἰς ὅλα τὰ Ρωμαϊκὰ τὰ ἴδια ἀπομένει,
τὸ ψέμμα καὶ ἡ κλερτουριὰ παντοῦ εὐρίσκουν χάρι...
Ἀλλάργα ἀπὸ ζωντανούς ἐσαῖς οἱ πεθαμμένοι...

Ὡ! πόσο σὲς ζηλεύουμε, κορμὰ σκελεθρωμένα!
ἐκεῖ δὲν ἔχετε Βουλὴν, δὲν ἔχετε Παλάτι
κατάκλειστα τὰ μάτια σας, τ' αὐτὰ σας βουλωμένα...

Ὅλο γουζούρι, τίποτε τὸ νοῦ σας δὲν σκοτίζει,
δὲν τρέχετε, δὲν πίνετε, δὲν τρώτε, δὲν μιλεῖτε,
γὰρ δόξαις, χρήματτα, δουλειὰ κανένας δὲν φροντίζει...

Νὰ μὴ φροντίζω γὰρ φαγεῖ, νὰ μὴ μιῶ ποτέ μου,
νὰ μὴ θωρῶ τοῦ Μπούμπουλη τοὺς ξακουσμένους στόλους,
νὰ μὴν ἀκούω τρόπαια εἰρήνης καὶ πολέμου...

Ὅμως ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ ἄς ἔχουμε ἐλπίδα
πῶς γρίγορα θὰ σμιζοῦμε μὲ τῶν νεκρῶν τ' ἀσκέρι...
Ὁ προσφιλές μας Δῆμαρχος θὰ λάβῃ τὴν φροντίδα...

Souris.

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΜΑΣ.

Τοὺς ἀγαπᾷ ὁ θεὸς περισσότερο ἀπὸ ἡμᾶς, ὡς ὄντα
τόσον ἀβλαβῆ· καὶ μὲν, δὲν τοῦ ἀπευθύνουν προσευχὰς
διὰ χονδροχειλιῶν Κολιάτσου, ἀλλ' οὔτε ἐκπορευοῦν τὴν...

Ἐχει πολὺ τὸ νεκρικὸν ἢ ἀπὸ τῶν Σηλιῶν πρὸς τὸ
Νεκροταφεῖον ἄγουσα. Στενὴ μέσῃ κυπαρίσσιων κοινο-
στεφῶν πέραν ἐκεῖ χεῖμαρρος ἀπὸ βουνοῦ, ὡς ἀληθῆς Ἀ-

Τί πανόραμα ἀπετέλει τὸ χθεσινὸν πλῆθος! Ὅλα τὰ
στοιχεῖα ἐκεῖ! Ὅλος ὁ κόσμος ἐκεῖ! Πενθοῦντες, μὴ πεν-
θοῦντες, ἀπηλπισμένοι, φαίδροι, ἀδιάφοροι, λαίμαργοι...

Ἄλλὰ τὸ ἐρετεινὸν πένθος ἦτο θάλασσα ἀπὸ μαύρα
καὶ μέσα εἰς τὴν θάλασσαν αὐτὴν ἐπέπλεον ἀπείσιον τὸ
σασίβιον τοῦ δημάρχου, τοῦ ἀνοίξαντος τὸ πλῆθος ἐκεῖνο...

Δὲν πιστεύομεν ἡ Κόλκσις τοῦ Δάντου νὰ περιέχῃ φρι-
κωδέστερον θέαμα. Τόσοι σταυροὶ, τόσοι νεοπαγεῖς τά-
φοι καὶ τόσοι σειρὰ ἐτοιμῶν χαινόντων λάκκων ἵνα...

Ὁ ἱεροκλήρξ Κολιάτσος ἐνώπιον βήματος, μανθῆλιον
πάλλευκον λοφοειδὲς πρὸ αὐτοῦ καὶ ποτήρι βετανικότου
παρ' αὐτῶ, ὠμίλησε τὰς χεῖρας κινῶν ἀνω καὶ κάτω...

Ἡ σκηνὴ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Νεκροταφεῖου. Πλῆθος πολὺ
κολυβοφάγων στρωμνέεται. Ἄλλο πλῆθος ἀπὸ μάγκες,

ἀπὸ μεσόκοποις, ἀπὸ γκαλδία, ἀπὸ τραμπούκους· ἀλλὰ
κἀνὲν ἀπὸ τὰ κομψὰ δεσποινίδια, τὰ τιτρώσκοντα γε-
ρόντων καρδίας, δὲν φαίνεται ἐκεῖ. Ὁ τῶν Νεκρῶν Ἐ-

Κατεθέσαμεν τοὺς ἐπιθίους μας μενεξέδες εἰς τοὺς με-
γάλους τάφους τῆς νεωτέρας φιλολογίας μας, τοῦ Πα-
παρήγοπούλου καὶ τοῦ Βασιλειάδου, καὶ ἀνεχωρήσαμεν.

ΨΥΧΟΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ἐλθον λοιπὸν καὶ ἐγὼ χθὲς τὴν πρὸς τὸ Α΄, Νεκρο-
ταφεῖον ἄγουσα—διότι εἰς τὸ Β΄, τὸ πρόστυχον, ποῦς
καταδέχεται νὰ ὑπάγῃ—καὶ διήλθον μετὰ τῶν πολλῶν...

Ὁδὸς τραχεῖα, πλήρης ἀκανθῶν καὶ τριβῶλων, λίθων
τε καὶ λάκκων καὶ κοινοστοῦ καὶ χωματῶν—ἡ ὁδὸς τῆς
κίωνίας ἀναπαύσεως—φέρει πρὸς τὸ διαβόητον Α΄ τῶν...

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ, ἤκουσα νὰ λέγουν, ὅτι εὐρύνη ὑπὸ τοῦ
νῦν Δημάρχου τοῦ ἄστεως τῆς Παλλάδος, ἐπεδιορθώθη
καὶ, μὰ τὸν Χάρωνα, μόνον τὸ ἀσβέστομα τῆς λείπει.

Παραδόξως πάλιν αὐτὴ ἡ μονομανία τοῦ Δημάρχου
μας, ἀντὶ νὰ φτειάνη, χαλᾷ, καὶ δύνανται τις, μὲ τὸ
ἀζημιωτόν του, κάλλιστα νὰ τὸν ἀποκαλέσῃ μαστροχα-

Καὶ παραδείγματα : Προνοῶν περὶ τῆς ἀνέτου κοιμή-
σεως τῶν κεκοιμημένων ἐκ βακτηριδιτιδὸς καὶ ἄλλων
νόσων καὶ μαλακίων, ἐσκέρθη νὰ μετρώσῃ τὴν Ἀθηναί-
κην νεκρόπολιν κατὰ φάρδος, μέτρος, πλάτος, καὶ πρᾶξι-

Ἄλλὰ καὶ τὸ κατρεπιτωμένον νέον θέατρον ἤγειρε
τὴν συμπάθειαν τοῦ Δημάρχου, ἄλλως τὸ ἔχει φάτσα καὶ
πρὸ τῆς Δημαρχίας, καὶ ἐρραξίετο ἡ καρδιά του, νὰ τὸ
βλέπῃ τόσα ἐτὴ στὰ σκαριά. Ἐσκέρθη ὕβεν καὶ τοῦτο νὰ...

Αἱ τὸρα εἶνε ἢ δὲν εἶνε ὁ Δῆμαρχός μας μαστροχα-
λαστής ;

Καὶ ὅλας αὐτὰς τὰς ιδέας μου τὰς ἐνέπνευσεν ἡ πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον ἄγουσα, ἥτις ἦτο πλήρης ἀνδρῶν τε, γυναικῶν, παιδῶν, γερόντων, νεανίσκων, ὑπηρετῶν, ὑπηρετριῶν, κμαζῶν, νεκνίδων, χηρῶν καὶ ὄρφανῶν. Ἐπήγεινον δὲ ὅλα αὐτὰ τὰ πλήθη νὰ ἐπισκεφθῶσι τοὺς νεκροὺς τῶν φίλους, συγγενεῖς καὶ ξένους.

Ὡ νὰ καὶ εἰς ἁγίας ἐπίσκοπος. Ὁπόσας εὐχὰς ἔχει νὰ μουρμουρίζῃ σήμερον τὸ ἱερόν αὐτοῦ στόμα, ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν, καὶ πόσους νεκροὺς νὰ πατήσῃ ὁ πούς αὐτοῦ διὰ νὰ τοὺς λυώσῃ ἢ καλλίτερα διὰ νὰ τοὺς βγάλῃ λυόμενα, καὶ εἶπον: Δὲν ἔχει τόσην δύναμιν ὁ τῆς γυναικὸς πούς, καὶ τοι θεόθεν προωρίσθη νὰ πατήσῃ μίαν ἡμέραν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐξαπατήσαντος αὐτὴν ὄφρα.

Ὡ πούς γυναικός, νενίκηκέ σε ὁ ἐπισκοπικός. Ὡ ἅγιοι ἐπίσκοποι τῶν Ψυχοσάββατων, ἀρχὴ γε ἕως πόσα καθ' ὄναρ προὔπολογίσατε τὰ ἐκ τῶν λειτανιῶν καὶ διαδυσματίων κέρδη, καὶ ἕως πόσα τὰ χειροφιλήματα ἕβρων τε καὶ μὴ στομάτων! Μεγάλη ἡ τῶν ευχῶν σας δύναμις, ἐπίσκοποι, ἀλλ' ἐμεῖ μ' αὐτὰς μ' ἐκολάσατε.

* *

Εἰσῆλθον τέλος εἰς τὸ Νεκροταφεῖον.

Ἦτο ἐκεῖ πανήγυρις, γάμος, μουσικὴ, γυμνάσια Ταξιαρχίας, παρὰδύσεις σηματιῶν, παρὰτα τέλος; — Ὅχι, ἦτο θεοσεβὴς ἱεροτελεστία, ἀρχιερατικὴ μάλιστα, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν δούλων τοῦ Θεοῦ. Ἱεροτελεστία στεναγμῶν, γόνων, ὀδυρμῶν, δακρῶν καὶ ἐργολαβίας.

Πλὴν σιγῇ, σοῦς! Λόγος γὰρ οἰκοδομητικὸς τῶν ψυχῶν ἐκφωνεῖται. Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν κλίνειτε, γενῆτε ὅλοι αὐτί, ὅλοι προσοχή. Ἀκούετε; Ὁ ἱεροκέρυξ βοᾷ: Ὑπάρχει καὶ ζωὴ μετὰ θάνατον! Φρικίαισι καὶ ἀνατριχίλα με κατέλαβε. Πῶς, διελογίσθη, ὅλοι λοιπὸν αὐτοὶ οἱ νεκροὶ εἶναι ζωντανοὶ ἐντὸς τῶν τάφων τῶν, εἶνε βρυκόλακες; Καὶ ἀνάστασι νεκρῶν. Δόξα τῷ Θεῷ, ἐπαρηγορήθη. Διὰ νὰ τοὺς ὀνομάζῃ νεκροὺς θὰ πῆ, ὅτι δὲν εἶναι πλέον ζωντανοὶ. Ἴδου δύο προτάσεις ἀλληλοαντιρούμεναι. Ἀλλ' ἐγὼ θὰ συμβιβάζω τὰ διεστῶτα. Φαίνεται, ὅτι ὁ ἅγιος Εὐαγγελιστὴς, βεβαίως ὄχι ὁ κ. Καλαποθάκης, ὅταν ἔγραφε τὸ, ζωὴ μετὰ θάνατον, θὰ εἶχε ἰδῆ κάμμία νεκροφάνειαν, καὶ ὅταν τὸ, ἀνάστασι νεκρῶν, θὰ εἶχεν ἰδῆ νὰ ξεθάψουν κανένα ζωντανόν. Ἔτσι πρέπει νὰ ἔχη τὸ πρᾶγμα.

Ἐν τῇ ῥοῇ τοῦ λόγου ἤκουσα νὰ γίνεσθαι λόγος καὶ περὶ κολάσεως καὶ περὶ παραδείσου, καὶ ἔρων τὴν κατέναντί μου φιλοπαίγμονα χρουσαλλίδα, κόρην ξανθὴν καὶ γαλανομάταν, με μετὰξίνα μαλλιὰ ζέπλεχα, με μόλις ὀγκούμενον στήθος καὶ στόμα νηπίου ἀνεβύσασα, δαλαδὴ ἐπιθύρισα μέσα μου. γλυκὺ

Δὲν θέλω τὸν Παραδείσο, εἰς ἄλλους τὸν χαρίζω,
Παραδείσος ἐκεῖ!

* *

Τώρα ἄς τραβήξωμε καὶ λίγο παρὰ κάτω νὰ ἴδωμεν τί γίνεσθαι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μέρη τῶν ἱερῶν τούτων χωμάτων. Καὶ ἰδοὺ Πλακιάτης ἐν συγκινήσει πρὸς τὸν συνέτακτόν του ὑποτραυλίζει τὸ ἀποκηράτικο:

Τούτη ἡ γῆς ποῦ τὴν πατοῦμε,
Ὅλοι μέσα θεὸ νὰ μποῦμε.

Ὡ τὴν καὶ μενοῦλα. Ὡ εἶνε θέγμα σπαραξικάρδιον. Λυσίκομος, χαμαὶ ἐπὶ ψυχροῦ μαρμαροῦ τὴν κεφαλὴν κλίνουσα, κλαίει γοερὰ γῆρα νεαρὰ γέροντος ἀποθανόντος συζύγου, εὐτραφῆς, ὡς κουκλίτσα, βροδόχρους, με κάτι καστανοὺς ὀφθαλμοὺς, ποῦ σφάζουν καρδιὰ ἀνθρώπου καὶ πενθηφοροῦσα. Πέριξ αὐτῆς λεοντιδεῖς γαντοφόροι με τὰ μαντύλια στὸ χεῖρ θεῶνται αὐτῆς περιλύπως, ὅτε ὁ εἰς τούτων, μὴ κρατῶν πλέον τὴν συγκινήσιν του ψιθυρίζει:

Αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορεῖς, ἐγὼ θὰ σοῦ τὰ βγάλω,
Νὰ σοῦ φορέσω κόκκινα; κ' ἐπειτα νὰ σὲ πάρω!

Καὶ ἡ χηροῦλα ἤγειρε τοὺς καθύγρους καὶ δακρῶν ἀναπλέους ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν παρήγορον λάτρην μετὰ λεπτοῦ μειδιάματος. Ἴδατε γυναῖκα μειδιῶσαν καὶ με δάκρυα στὰ μᾶτια; Ὡ εἶνε τρέλλα. Τώρα ἐνθυμήθη καὶ τὸν μακαρίτην Ἰουθενάλην λέγοντα: Αἱ γυναῖκες ἐπὶ τῶν νεκρῶν συζύγων τῶν κλαίουσι μετὰ χάριτος, ἀφίνουσαι τὰ δάκρυά των νὰ πίπτωσιν ὡς μαργαρίται, ὅπως δι' αὐτῶν ἕτερον προσελκύσωσι. Καὶ εἶπα: Καλὰ εἶπεν αὐτός ὁ χριστιανὸς καὶ ἄς μὴ ἦτο καὶ χριστιανός.

* *

Ἀλλὰ κάτι συμβαίνει ἐκεῖ, ὅπου πέριξ τάφου κύκλος γυναικῶν σχηματίζεται. Α! α! ὁ δεσπότης μνημονεύει: — Καὶ ὑπὲρ . . . οὐ οὐ οὐ . . . τῆς ἀναπαύσεως . . . οὐ οὐ οὐ . . . τοῦ κεκοιμ. . . οὐ οὐ . . . δουλ . . . — Πῶς τὸν λέν; — Παῦλο . . . — Παυλ . . . οὐ οὐ . . . Ὁ Θεὸς ἀναπαύσει τὴν ψυχὴν του ἐν σκην . . . μακαρ . . . οὐ οὐ οὐ . . . Πᾶμε. Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Δεσπότης προετοιμάζεται πρὸς ἀναχώρησιν, διότι τὸν τραβοῦν καὶ ἄλλοις νὰ τὰς διαβάσῃ, ὅτε γραφία λέγει πρὸς αὐτὸν φιλοῦσα τὴν δεξιάν του. — Πάρε, Δέσποτα, φτωχὴ γυναικὴ εἶμαι. Καὶ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν χαρτοῦτσο. — Τί εἶνε αὐτὰ, ἐρωτᾷ ὁ Δεσπότης, γαζέταις; Ἄμ, εὐλογημένη, δὲν τᾶκαμνε φράγκα; Ποῦ νὰ τὰ βάλω τώρα; Πάρ'τα, Διάκε καὶ φύλαξέτα. Καὶ ἀπερχόμενος μουρμουρίζει. Ἀφοῦ δὲν ἔχουν τὸν τρόπο τους, δὲν πέρνουν ἕνα παππᾶ, μόνον μοῦ θέλουν ἐπιδειξίεις με Δεσπότη. Ψε, διάβολε!

Ἐφυγα καὶ ἐπῆγα ν' ἀποθαυμάσω τὸ μνημεῖον τοῦ Κοραῆ, ἐπ' αὐτοῦ δὲ ὦν ἔκυψα ἐκ τῶν ἐπάλλξεων του νὰ παρατηρήσω τὸ ὀπισθεν αὐτοῦ μέρος, καὶ εἶδον . . . νεανίαν θωπεύοντα τὴν παρειὰν σεμνῆς ἀρσακιάδος, φαίνεται δὲ, ὅτι παρεσκευάζοντο καὶ διὰ σεμνὸν φίλημα ὅτε, ὀργῆ Θεοῦ, με εἶδον.

— Μωρὲ, διάκρισι, ἀνέκραζεν ὁ νεανίας μετὰ θηριώδους ἀγανακτήσεως, καὶ ἡ κόρη ἀφελῶς ἐπεπρόσθεσε:

— Νίκο, δὲν θὰ με πᾶς καὶ εἰς τὰ ἐμπορικὰ περίπτα;

* *

Ἴδου τὸ Ψυχοσάββατον!

Μὰ δὲν τὴν βουλόνουν καλλίτερα ἐκείνην τὴν πόρτα τοῦ Νεκροταφείου κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν!

Παληάνθρωπος.